

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 563/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], a 2/ [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED], [REDACTED], a 3/ [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Ladislavom Scholzom, Krmanova 16, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/160/2018-626 z 25. augusta 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/61/2021 z 12. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. októbra 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia vo februári 2008 kúpili pozemky evidované v katastri nehnuteľností ako ostatné plochy. Mesto Prešov (ďalej len „žalovaný“) sťažovateľom v liste z 19. marca 2008 adresovalo k funkčnému využitiu pozemkov stanovisko, v ktorom potvrdilo, že ku dňu jeho spracovania sú pozemky v zmysle územného plánu navrhované ako obytná plocha rodinných domov. Sťažovatelia následne pozemky rozparcelovali na 8 stavebných parciel a ponúkali na predaj prostredníctvom realitnej kancelárie, pričom na základe tejto ich aktivity sa im podarilo zabezpečiť záujemcov o ich odkúpenie v cene 110 eur/m². V novembri 2013 došlo k schváleniu zmeny

územného plánu, na základe ktorej sa pozemky sťažovateľov zaradili do plôch urbanistickej zelene s tým, že ich hlavnou funkciou je park.

3. Sťažovatelia podali na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) 5. augusta 2014 žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhali priznania náhrady škody 320 660 eur s príslušenstvom, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku zmeny funkčného využitia pozemkov spojenej s poklesom ich trhovej ceny. Ako právny základ uplatneného nároku označili zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

4. Okresný súd rozsudkom z 11. júna 2018 žalobu sťažovateľov zamietol. Konštatoval, že preskúvanie správnych aktov nepatrí do právomoci všeobecného súdu v civilnom konaní, pokiaľ sa rozhoduje o právach a povinnostiach občanov v súvislosti s týmto právnymi predpismi a aktmi. Preto v danom prípade okresný súd nemal právomoc preskúmať všeobecne záväzné nariadenie žalovaného meniace funkčné využitie pozemkov z hľadiska toho, či prípadne v procese jeho prijímania došlo k porušeniu zákona. Vo vzťahu ku kvalifikácii žalobou uplatneného nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. okresný súd dôvodil, že v danom prípade nedošlo k splneniu prvého základného predpokladu, a to k vydaniu nezákonného rozhodnutia ani k nesprávne úradnému postupu. Okresný súd dospel k záveru, že ani v prípade kvalifikácie žalobou uplatneného nároku podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 415, § 420 a § 424) by sťažovatelia nemohli byť úspešní, pretože ak niet protiprávneho alebo iného obdobného konania, pričom výkon samosprávy a prijímanie všeobecne záväzných nariadení za takéto nemožno považovať len preto, že dôjde k zníženiu trhovej hodnoty pozemku, chýba prvý predpoklad nároku na náhradu škody podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody. Okresný súd nezistil ani rozpor konania žalovaného s dobrými mravmi. Naostatok uviedol, že súčasne s podaním žaloby sťažovatelia previedli vlastnícke právo k dotknutým pozemkom na nového vlastníka, a tak v čase rozhodovania súdu neboli už vlastníkmi nehnuteľnosti a žiadne ich vlastnícke práva už neboli obmedzované. Preto ani kvalifikácia nároku podľa čl. 20 ústavy v spojení s § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka neumožňuje vyhovieť žalobe.

5. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietali jeho nepreskúmateľnosť. Kritiku zamerali na absenciu primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré vyvolala zmena územného plánu žalovaného. Sťažovateľ 3 vo svojom odvolaní kritizoval aj záver okresného súdu, podľa ktorého sťažovatelia nie sú oprávnení žiadať o náhradu za obmedzenie ich vlastníckeho práva z dôvodu, že už nie sú vlastníkmi pozemkov. Tomu, kto nebol vlastníkom veci v čase, keď došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva, nevzniká právo na náhradu spočívajúce v znížení hodnoty veci a nemôže tak dôjsť ani k zmenšeniu jeho majetkového práva oproti stavu pred obmedzením vlastníckeho práva. Obmedzením vlastníckeho práva vznikol medzi žalovaným a sťažovateľmi záväzkový právny vzťah, v rámci ktorého má žalovaný povinnosť nahradiť spôsobenú ujmu.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančný rozsudok okresného súdu. Stotožnil sa so záverom okresného súdu o absencii protiprávneho konania ako základu pre priznanie náhrady škody. Podľa krajského súdu náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva patrí zásadne vlastníkovi pozemku ako nositeľovi hmotnoprávneho oprávnenia a na základe priamej aplikácie čl. 11 ods. 4 listiny v spojení s čl. 20 ods. 4 ústavy a sťažovatelia v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu nositeľmi tohto práva už neboli. Preto krajský súd

vyhodnotil právne posúdenie nedostatku vecnej legitímácie sťažovateľov pre uplatnenie náhrady na obmedzenie vlastníckeho práva ako správne.

7. Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) aj podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Kritizovali, že krajský súd sa nezaoberal možnou kvalifikáciou žalobou uplatneného nároku podľa § 415 Občianskeho zákonníka, hoci to už v žalobe navrhovali. Namietali aj právny záver krajského súdu, podľa ktorého náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva patrí tomu, kto je vlastníkom pozemku v čase rozhodovania súdu. Na túto argumentáciu poukazovali aj vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Nárok, ktorý má základ v podstatnom znížení hodnoty nehnuteľnosti v dôsledku zmeny územného plánu, vzniká podľa nich v okamihu, keď došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva subjektu, ktorý pozemok v momente zmeny územného plánu vlastnil a jeho hodnota klesla.

8. Napadnutým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľov odmietol. K časti dovolania založenej na § 420 písm. f) CSP uviedol, že dôvody okresného súdu a krajského súdu k otázke aplikovateľnosti § 415 Občianskeho zákonníka sú dostatočné. Okresný súd k tomu totiž zrozumiteľne uviedol, že prijímanie všeobecne záväzných nariadení nemožno považovať za protiprávne ani porušujúce všeobecné princípy prevenciu vzniku škody len preto, že ním dôjde k obmedzeniu vlastníckeho práva. Taká argumentácia nie je svojvoľná ani nelogická a dovolací súd sa s ňou stotožnil. V tejto súvislosti dodal, že územné plánovanie miest a obcí a prijímanie ich všeobecne záväzných nariadení patrí do oblasti verejného práva. Akékoľvek nároky proti orgánom územnej samosprávy na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je potrebné posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a nemožno na ne aplikovať všeobecnú občianskoprávnú úpravu o prevenčnej povinnosti.

9. K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd na podklade citácie a analýzy ustanovení ústavy, Občianskeho zákonníka a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) uviedol, že rozhodovanie o obmedzení vlastníckych práv ako o jednej z foriem vyvlastnenia je správnym konaním, do ktorého nemožno zasahovať civilným sporovým konaním. Preto sa ani dovolací súd v tomto konaní nemohol vyjadriť k dovolateľmi nastolenej právnej otázke, kto (ktorý vlastník) je aktívne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme – posúdenie tejto otázky patrí do pôsobnosti správnych orgánov, resp. správnych súdov v rámci vyvlastňovacieho konania. Ak teda sťažovatelia boli presvedčení, že výsledkom konania žalovaného mesta bolo *de facto* vyvlastnenie ich pozemkov (obmedzenie ich vlastníckych práv ako jedna z foriem vyvlastnenia), mali túto situáciu riešiť v správnom konaní, či už v rámci vyvlastňovacieho konania, ktoré mohlo začať na návrh žalovaného mesta, alebo prípadnou správnu žalobou. V civilnom konaní – ako už bolo uvedené – je možné domáhať sa len náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom s týmto nárokom sťažovateľov sa okresný súd a krajský súd dostatočne vysporiadali.

III.

Argumentácia sťažovateľov

10. Podľa sťažovateľov okresný súd svoju úvahu o subsidiarite všeobecnej občianskoprávnej úpravy k úpravám špeciálnym žiadnym spôsobom nevysvetlil. Ak totiž nemožno použiť právny režim § 415 Občianskeho zákonníka, lebo existuje osobitná právna úprava, podľa ktorej možno

nárok dovolateľov posúdiť, tak mal takúto právnu úpravu označiť a vysvetliť, prečo podľa tejto, ním tvrdenej špeciálnej úpravy, nie je možné dovolateľom ich nároky priznať. Okresný súd však žiadnu špeciálnu úpravu neoznačil, a preto sú jeho argumenty uvedené v odôvodnení arbitrárne. Nadväzne je potom nesprávnym aj záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa okresný súd k predmetnej otázke relevantne vyjadril. Tým, že okresný súd a krajský súd zamietli nároky sťažovateľov bez toho, aby uviedli konkrétnu právnu úpravu, podľa ktorej by mal byť nárok opodstatnený, odopreli sťažovateľom základné právo na súdnu ochranu. Dovolací súd síce v napadnutom rozhodnutí uviedol, že vec mali riešiť správne orgány, resp. správne súdy, ale taktiež bez toho, aby uviedol, akú správnu žalobu by mohli sťažovatelia podať.

11. Za ústavne neudržateľný považujú sťažovatelia aj právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého posúdenie otázky aktívnej legitimácie na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme patrí do pôsobnosti správnych orgánov a správnych súdov. Pokiaľ rozhodovanie o obmedzení vlastníckeho práva je správnym konaním, tak rozhodovanie o zaplatení náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku je nárokom, o ktorom sa rozhoduje v civilnom sporovom konaní. O tom svedčia napr. rozhodnutia ústavného súdu č. k. PL. US 19/09 i najvyššieho súdu (č. k. 3Cdo/49/2014, č. k. 4MCdo/2/2014). Dovolací súd pri tejto svojej úvahe stotožnil rozhodovanie o obmedzení vlastníckych práv s rozhodovaním o zaplatení náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. V dôsledku tejto chybnéj úvahy sa odmietol vyjadriť k sťažovateľmi nastolenej právnej otázke, kto (ktorý vlastník) je aktívne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. Táto otázka je kľúčová, lebo ak by sa prijal správny právny záver, že nárok, ktorý má základ v podstatnom znížení hodnoty nehnuteľnosti v dôsledku zmeny územného plánu, patrí tomu, kto v čase zmeny územného plánu nehnuteľnosť vlastnil, nebolo by možné prijať záver o tom, že sťažovatelia nie sú v konaní aktívne legitimovaní, a žaloba by nemohla byť zamietnutá. Okrem toho ak dovolací súd dospel k záveru, že vec mali riešiť správne orgány, resp. správne súdy, mal rozsudok krajského súdu zrušiť, lebo bolo porušené právo sťažovateľov na prístup k správne mu súdu a bol porušený princíp zákonného sudcu.

12. Sťažovatelia citujú z ich dovolania, v ktorom argumentovali, že ani žalovaný ako pôvodca všeobecne záväzného nariadenia nie je neobmedzený pri výkone normotvornej právomoci, pričom jedným z limitov je princíp ochrany legitímnych očakávaní. Tie u sťažovateľov boli dané druhom pozemkov, ktoré vo februári 2008 kúpili, pričom o ich funkčnom využití ich vzápätí svojim stanoviskom ubezpečil žalovaný. Najvyšší súd nezareagoval na dovoláciu kritiku, podľa ktorej okresný súd a krajský súd nerozhodovali v súlade s čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. s čl. 20 ústavy.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Sťažovateľova kritika voči rozsudku krajského súdu, podľa ktorej na to, aby nároky sťažovateľov boli posudzované podľa § 415 Občianskeho zákonníka, nedal ústavne konformnú odpoveď a nevysporiadal sa s touto námietkou, vylučuje právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie. Predmetnú kritiku totiž sťažovatelia správne predniesli v dovolaní proti rozsudku krajského súdu založenom na § 420 písm. f) CSP, pričom sa ňou najvyšší súd meritórne zaoberal v bodoch 14 – 17 odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia. Preto v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že jeho záver o dostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu nesignalizuje ústavnú neudržateľnosť. Sťažovatelia viacnásobne zdôrazňujú, že okresný súd ani krajský súd nevysvetlili úvahu o subsidiarite všeobecnej občianskoprávnej úpravy k úpravám špeciálnym, keďže žiadnu špeciálnu úpravu neoznačili. Na to však najvyšší súd odkázal na konkrétne pasáže rozsudku krajského súdu, v ktorých tento uviedol, že okresný súd použil zodpovedajúce ustanovenia zákona o obecnom zriadení, stavebného zákona, zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a napokon aj zákona č. 514/2003 Z. z. Popísané skutočnosti potvrdzuje rozsudok okresného súdu, ktorý sťažovatelia priložili k ústavnej sťažnosti. Preto je uvedená sťažnostná námietka nedôvodná.

15. Pokiaľ ide o názor, podľa ktorého náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku je nárokom, o ktorom sa rozhoduje v civilnom sporovom konaní, odkazy sťažovateľov na súdnu judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktorá má svedčať v prospech ich argumentácie, nie sú priliehavé.

16. Vo veci sp. zn. 3Cdo/49/2014 najvyšší súd rozhodoval v spore, ktoré predmetom bola náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vo forme zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Ide o náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré nie je motivované presadením verejného záujmu, ale jeho cieľom je vyvážiť konflikt súkromných záujmov vlastníka pozemku a vlastníkov bytov v bytovom dome nachádzajúcom sa na tomto pozemku. Obdobne tvoril konflikt vlastníckych práv predmet rozhodovania aj vo veci sp. zn. 4MCdo/2/2014, v ktorej najvyšší súd posudzoval otázku náhrady podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Vo veci sťažovateľov však zníženie hodnoty ich pozemkov priniesla zmena ich funkčného využitia na budúce verejné používanie (park).

17. Nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 19/09 bol vydaný v konaní o abstraktnej kontrole ústavnosti. Ústavný súd tu teda neposudzoval rozhodnutia súdov ako výsledky uplatnenia zákonnej právnej úpravy, ale rozhodoval o súlade zákonnej úpravy s ústavou. Preto ani uvedený nález ústavného súdu nepoužili sťažovatelia v ústavnej sťažnosti vhodne a nemožno ním argumentovať v prospech ich záverov.

18. Argumentácia, ktorú sťažovatelia predložili v ústavnej sťažnosti, tak nespochybňuje postoj dovolacieho súdu, ktorý vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého rozhodovanie o nútenom obmedzení vlastníckeho práva je správnym konaním, a preto otázku aktívnej legitímácie na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nemožno riešiť v civilnom sporovom konaní, ale v správnom, resp. správnom súdnom konaní. K tomu ústavný súd dopĺňa, že v prípade sťažovateľov k zníženiu hodnoty nadobudnutých nehnuteľností, a tým – v zmysle ich chápania – k obmedzeniu vlastníckeho práva, došlo v dôsledku využitia normotvornej právomoci mesta, teda v dôsledku zásahu, ktorý má bez akýchkoľvek pochybností verejnoprávnu povahu. Tá je daná skutočnosťou, že všeobecne záväzné nariadenie mesta meniace územný plán vyvažovalo proti sebe stojaci verejný záujem daný plánovaným využitím územia na jednej strane

a súkromné záujmy vlastníkov dotknutých pozemkov tvoriacich súčasť predmetného územia na strane druhej. Preto, ak v dôsledku tejto úvahy najvyšší súd nezaujal stanovisko k sťažovateľmi nastolenej právnej otázke o tom, ktorý vlastník je aktívne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, nejde o nedostatok, ktorý by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bol spôsobilý viesť k vyhovujúcemu výroku nálezu ústavného súdu. Naopak, najvyšší súd správne odkázal na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 176/03 z 21. augusta 2003, ktorého podstata tkvie v právnom názore, podľa ktorého zastupiteľstvom obce (mesta) schválený územný plán nepredstavuje nútené obmedzenie vlastníckeho práva relevantné z hľadiska čl. 20 ods. 4 ústavy (prípadne čl. 11 ods. 4 listiny). Až individuálne územné rozhodnutie by mohlo viesť ku konfliktu s uvedeným článkom ústavy alebo listiny. Podstatou neúspechu sťažovateľov teda napokon nebola otázka aktívnej legitimácie na uplatňovanie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ale právny záver všeobecných súdov, z ktorého vyplýva, že v ich veci nebol aplikovateľný ani len samotný inštitút náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva.

19. Naostatok ústavný súd dodáva, že nárok uplatnený žalobou sťažovateľov najvyšší súd nepovažoval za kvalifikovateľný ako náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. Celkom jednoznačne to vyplýva z bodu 20 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom zdôraznil, že k náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva sa vyjadří napriek tomu, že z celého kontextu žaloby sťažovateľov plynie, že uplatňovali nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, teda podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Argumentácia sťažovateľov založená na predpoklade uplatniteľnosti náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva sa tak v jej celosti dostáva skôr do polohy akademickej polemiky než reálneho významu pre rozhodnutie o ich žalobou uplatnenom nároku.

20. Ostatnej sťažnostnej námietke o viazanosti žalovaného princípom ochrany legitímnych očakávaní ústavný súd *in abstracto* prisvieďa. Realizácia normotvornej právomoci obcí a miest podlieha korekcii menovaným princípom. Ale práve skutočnosť, že do legitímnych očakávaní sťažovateľov malo podľa ich vlastnej argumentácie dôjsť zmenou územného plánu, ktorá sa formálne realizuje prijatím všeobecne záväzného nariadenia, predurčuje aj možnosti dotknutých subjektov (sťažovateľov) iniciovať právnu ochranu ich subjektívnych práv. Tie v slovenskom právnom systéme nespádajú do sféry civilného sporového konania, teda civilného súdnictva, ale skôr do oblasti verejnoprávnej, konkrétne podnecovaním využitia prostriedkov prokurátorského dozoru podľa zákona o prokuratúre, na čo môže nadväzovať aj prieskum zákonnosti všeobecne záväzného nariadenia správnym súdom, prípadne prieskum jeho ústavnosti ústavným súdom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Aj popísaný koncept právnej ochrany tak potvrdzuje plnú ústavnú udržateľnosť právnych záverov najvyššieho súdu, podľa ktorých územné plánovanie miest a obcí a prijímanie ich všeobecne záväzných nariadení patrí do oblasti verejného práva (bod 16 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

21. Ústavný súd v medziach dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľov, ktorými je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, nezistil žiadne signály vád, ktoré by po prípadnom meritórnem prieskume nasledujúcom po jej prijatí na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k vyhoveniu ústavnej sťažnosti. Preto ju v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch formulovaných sťažovateľmi v petite ich ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu